

Minulý měsíc jsme otevřeli téma záchvěvů Ježíšova Srdce v lidském srdci: řeč byla o „slyšení“ Boha, které nás učí „chápat“ všechno (celý život) v proměněné podobě – ve světle Ježíšova Vítězství. Ježíš nás tím, že se ozývá v našem srdci, vábí, abychom upírali pohled na jeho Srdce stále jistěji a pevněji – aby naší největší žízní byl zájem o to, co On sám prožívá, neboť nás to chrání před každým rozkladem zla útočícího zvnějšku, což souhrnně nazýváme „svět“!

„Svět“ stvořený, ve kterém Bůh bydlí a namáhá se pro nás, je svět dobrý, je člověku k pomoci; ale sousloví „svět“ používají otcové církve také negativně pro vše, co nás do Boha vzdaluje, a takovému „světu“ (tj. podnětům, které nás stále zneklidňují) se učíme bránit, aby nás neopanoval více než soustředěný pohled na Boha! Již ve Starém zákoně bylo „Jericho“ symbolem „světa“, který je třeba dobýt. Když padnou jeho hradby, je vítězně překonáno vše, co nás odděluje od Boha, a také „Jericho“ (ve kterém jinak člověk padá do rukou lotrů) se stává městem vyvoleného národa: „světem“ ozářeným (získaným) Bohem (i s nevěstkou Rachab).

Jinak řečeno: Abychom mohli odolávat tomu, co nás dennodenně znepokojuje, tříští na tisíc dojmů, unavuje, otravuje, co nám bere oheň nadšení a radost z krásy, abychom nevzdávali boj v tom, s čím zápasíme, abychom nemalomyslněli ve svých chybách – zkrátka abychom nebyli vyčerpanými otroky „světa“, máme tu důrazně stručnou radu Ježíše: **Dívej se na mé Srdce!** Dokonce: **Dívej se do hlubin mého Srdce!** Jediná síla, která mne vyvádí z dusivé negace, od každé podoby skepse, plíživé rezignace nebo škarohlídství, je souznění s tím, čím žije Ježíš a co zrovna prožívá – vzhledem ke mně i k celému stvoření.

Naučíme-li se takto dívat do Ježíšova Srdce, bude v nás sílit táborské světlo – jediná zbraň (polnice) k překonání hradeb Jericha – spalující jedovaté šípy všech podob zla (světáckosti). A nejen to: táborské světlo (naše polnice) zahálí závojem to nejdůležitější – srůstání mého srdce s Ježíšovým – takže Zlý do oslnivého světla lásky nemůže ani pohlédnout. Jaká důstojnost člověka, že smí hledět do Ježíšova Srdce, tedy do světla, které je zářivější než slunce, a vidět věci tak, jak jsou před Tváří Pána! Zlo zatím nemizí, ovšem již prohrálo a my jsme schopni vše s Ježíšem unést.

Mystikové – svatí v církvi říkají, že tak jak hlasy polnic (tj. síla kněžských srdcí – nikoli zbraní) dobyly hradby Jericha, tak od historického Vzkříšení Ježíše se stále více rozlévá z lidských srdcí blízkých Bohu do celého stvoření vítězné táborské světlo. To znamená, že zlo, i když halasné a viditelné, ztrácí stále více moc před tichým Světlem. Až bude celé stvoření doslova zahaleno do plné síly táborského světla, bude to jako hlas polnice a Pán sestoupí z nebe: Ježíš přijde ve slávě a my (již uvyklí hledět do světla jeho Srdce) ho poznáme!

Do té doby mne ponor do Ježíšova Srdce svou strhující sladkostí automaticky odklání od spousty planých pohledů na svět (Jericho) a na vše, co svět přináší. Nad vnějšími, sice intenzivními, ale vysilujícími podněty nechme rozrůstat vnitřní podněty Ježíšova Srdce tichého, nevtrlivého, a tak neodolatelně mocného, že začne jaksi mimochodem odpadávat vše, co mne od Lásky odděluje („světáckost“). Co nám dříve připadalo „sladké“, je v porovnání se sladkostí Ježíše plané, a proto již nestrhává pozornost: svět bledne a přestává přitahovat – o to více je v něm nepřehlédnutelná skrytá vítězná přítomnost Pána. My sledujeme ve světě nikoli hřmotný povyk zla, ale vanutí sílícího táborského světla. Přestáváme rotovat na stále stejném vnějším okruhu dojmů, vymaňujeme se z drolicí neukázněnosti vlastních myšlenek a pocitů, z vysušující odkázanosti na to, co si o mně ten či onen myslí, z otěží valící se skládky zdrcujících a znepokojivě „zaručených“ zpráv o církvi a světě, neboť Světlo mi dává východisko. Přes vážné problémy milované církve a světa, máme jako děti naděje instrumenty k uzdravování (táborské světlo).

Hledejme tedy neustále způsob, jak se dívat nejen na Ježíšovo Srdce (soustava modliteb, úkonů úcty), ale především do hlubin jeho Srdce (abychom „chodili s Pánem“ a doprovázeli ho ve smutku, únavě, v ponížení, v radosti, v odpočinku, ve vděčnosti – ve všem). Náš pohled tím jakoby sám odejde ze světa a přestane ho upoutávat zlo! A to je jediné východisko z každé beznaděje dnešního světa: z pohledu na Ježíše se stávat lidmi uzdravující naděje a neochvějně důvěry!

Jak se tomu naučíme? Neustálou vnitřní modlitbou – mějme své srdce k tomu (byť zatím netušíme, jak na to), aby se neustále modlilo: tedy aby promlouvalo, bylo živé, vnímavé a nechávalo zaznívat nekonečné Slovo Lásky! Prosme o tuto proměnu zevnitř – o tuto osobní zkušenost a zážitek setkání s Láskou. Posílí v nás naděje, že Bůh se mnou opravdu (přes milion přetrvávajících nedokonalostí) počítá a může skrze mé srdce milovat svět tak, jak by beze mne nemohl. Jak je to možné? Dává mi svou lásku jako dar a já ji mám originálně ztvárnit. Co činí skrze mne, nemůže činit skrze nikoho jiného, protože jsme každý originál. Vyprosme si pohledem do Ježíšova Srdce, aby se i v nás rozrůstalo táborské světlo a my šli v jeho síle věrně po boku Ježíše v těch místech, které nám (i během prázdnin) určil.

S. Luisa Karczubová

Jsou tu dva měsíce našeho prázdninového putování – jsme stálými poutníky k úplné zralosti našeho života. Papež František nám nabízí pět základních pilířů, jak naplnit touhu po svatosti v dnešním světě: **Vnitřní pevnost**, protože jen díky ní jsme schopni snášet a trpět nepříjemnosti života. Ježíš je v srdci každého z nás stálým pramenem pokoje: On sám je náš Pokoj! **Radost a smysl pro humor**, neboť být křesťanem znamená radovat se v Duchu Svatém. Lásku k dobrotivosti (což je praktické vyjádření lásky) nutně provází radost. Pohledme na učedníky po vzkříšení: Všude tam, kam jdou, přicházejí s niternou radostí, která spolu se stabilitou pramení z naděje! Naděje je pečeť Ducha Svatého: je to radostná jistota.

Nic nás nemůže odloučit od Boží lásky! **Odvaha a nadšení:** „Nebojte se!“ říká opět Ježíš také každému z nás! Překážka pro zvěstování Krista je nedostatek horlivosti a zdrojem horlivosti je naše vlastní nitro, naše srdce. Ježíš vychází ze sebe a zajímají ho ti druzí. **Společenství**, protože k vlastnímu posvěcení mi pomáhá společenství s druhými. Máme odvahu nechat druhé, aby nás cvičili třeba v trpělivosti? **Ustavičná modlitba – stálá adorace – neustálá komunikace s Bohem**, neboť z ní všechno roste a vychází – ta je vlastně jako zřídlo na začátku. Jen Bohu oddávám své srdce! V čase odpočinku ať nechybí chvíle, kdy jsme s Kristem, hledíme na něj, na jeho Tvář, do jeho Srdce!

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: Nezištnost Boha máme prokazovat druhým skrze svědectví a službu a jsme zváni rozšiřovat svoje srdce, abychom zdarma více dostávali. Žádný křesťan nemůže stát nehnutě, protože křesťanský život je neustálou cestou. Toto je poslání: služebný život. Křesťanský život je totiž zadarmo. Spása se nedá koupit, je zdarma. Bůh ji dává gratis, neplatíme ji. A jak Bůh jednal s námi, tak máme jednat i my s druhými. Nejkrásnější je právě tato Boží nezištnost. Vědění, že Pán je plný darů, které nám chce dát. Žádá pouze jedno: aby se naše srdce otevřelo. Když říkáme Otčenáš a modlíme se, otevíráme srdce, aby přišla tato nezištnost. Mimo kontext nezištnosti neexistuje žádný vztah s Bohem. Někdy, když potřebujeme něco duchovního, nějakou milost, říkáme: Budu se postit, konat pokání, udělám nověnu. Dobře, ale mějte se na pozoru: není to platba za milost, za obdržení milosti. Je to kvůli rozšíření tvého srdce, aby vstoupila milost, která je zdarma.

